

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmm.cz

<http://zs1.nmm.cz>

číslo 49 - květen 2008

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VARTISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

Policejní výzbroj patřila k největším lákadlům dopravně bezpečnostní akce

str. 4

PÁR SLOV ÚVODEM

Taky se vám stává, že si něco naplánujete, děláte pro dobrý výsledek všechno možné, a ono to nakonec dopadne úplně jinak, než jste chtěli? Nám se to v poslední době stává docela často – alespoň tedy v termínech vydávání jednotlivých čísel. Čtyřicátý devátý Puclík přichází opět s mírným zpožděním a nám v redakci už je víc než jasné, že obvyklých šest čísel za školní rok letos nebude reálných.

Letos tedy vyjde ještě jeden Puclík v červnu, který bude mít pořadové číslo 50, a my doufáme, že jeho hlavní náplní budou vaše zážitky z akcí, se kterými se teď roztrhne pytel. Budou to hlavně vaše výlety, ale také návštěvy lanového centra, akce ke Dni dětí, dojmy ze zájezdu do Anglie a tak dále.

Přejeme vám příjemné počteníčko a těšíme se na vaše příspěvky do letošního posledního čísla. Pište, pište, pište – ať ostatní vědí, co jste zažili.

Redakce

CO NÁS ČEKÁ

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 19.-20. 05. 2008 Zubří - pobyt žáků 7. tříd
- 21. 05. 2008 Lanové centrum – 9.A
- 22. 05. 2008 Lanové centrum – 9.B
- 26. 05. 2008 Lanové centrum – 9.C
- 30. 05. 2008 Den dětí
- 30. 05. 2007 Divadlo M. Nesvadby
1. a 2. ročník
- 10. 06. 2008 Malý princ
divadelní představení pro 1. st.
- 11. 06. 2008 Malý princ
divadelní představení pro 2. st.
- 19. 06. 2008 Slavnostní vyřazení žáků
9. ročníku

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Nedávno se při hodině výpočetní techniky třídy 8.C objevil v učebně pavouk. Pan učitel Sláma jako zkušený lovec živočicha odchytil a pak jen „jako“ naznačil, že ho hází na Marušku Měcháčkovou, jednu z výrazných opor naší redakce. Tu imaginární pavouk vyděsil natolik, že málem skonala na srdeční zástavu. Teda, pane učiteli, to jsou fóry, co kdyby to s ní opravdu seklo? Pak byste musel organizovat ankety a oduševnělými nápady bavit celou redakci vy sám...
- Dopravně bezpečnostní akce, které se zúčastnily třídy 1. stupně, se neobešla bez zajímavých situací. Součástí programu byla také prohlídka heliportu novoměstské nemocnice. Když se na místo dostavila 4.B s paní učitelkou Kozovou, půlka třídy bez problémů vyjela výtahem do nejvyššího patra nemocniční budovy, kde se přistávací plocha pro vrtulníky nachází. Druhá půlka třídy už ale takové štěstí neměla a zůstala trčet v zaseknutém výtahu někde v průběhu trasy. Žáci, kteří si šli původně prohlédnout vybavení záchranářů, tak nakonec museli být sami zachráněni ze svého výtahového vězení.
- Před několika dny si po dobrém obědě pan učitel Smékal spokojeně vykračoval z jídelny. Na chodbě před kabinetem výpočetní techniky bylo zhasnuto, skoro přitímí, tak šel pan učitel popaměti. Jenže to netušil, že u dveří do kabinetu se schovala Maruška Měcháčková z 8.C, která na něj z té tmy něžně zařvala BAF! Pan učitel jen s největším úsilím udržel svěrače a proud nadávek, ale výkřiku foufalství a hrůzy se neubráníl. To máme ale nápadité žákyně, že pane učiteli?

OBSAH

§ Pár slov úvodem.....	2
§ Co nás čeká.....	2
§ Puclíkova šuškárna.....	2
§ Přijímačky.....	3
§ Severní pól bobyt!!!.....	3
§ Týden bezpečnosti.....	4
§ Paprsek.....	6
§ Coca-Cola CUP 2008.....	8
§ Vyblejskni mazlíčka.....	9
§ Sběr kůry.....	10
§ Anketa.....	12
§ Fotosoutěž.....	14
§ Terezín.....	15
§ Vyzvídali jsme... ..	16
§ Keňa.....	18
§ Vůně skořice.....	19
§ Nejkrásnější myš.....	19
§ Okénko ZŠ Slavkovice.....	20
§ Den Země.....	22
§ První pomoc zážitkově.....	23
§ Čarodějnický den.....	23
§ Párátková dílna.....	24

PŘIJÍMAČKY

Před nedávnem proběhlo přijímací řízení do výpočetní třídy. Několika páťákům se splnil vytoužený sen a do speciálky se dostali, ale zatím ještě nevědí, co je za čtyři roky nejen v této, ale i v ostatních třídách čeká. Čeká je nejdůležitější, ale i nejtěžší rozhodnutí v životě - volba povolání.

Proč říkám nejdůležitější? Protože nikdo by nechtěl dělat to, co ho nebaví. Každý už od malička přemýšlí, co by jednou chtěl dělat, ale skoro všem se jejich sny brzy rozplynou. Nikdo si nemůže být jistý, co přesně ho v životě potká a co nakonec bude dělat.

Každý má své sny, ale ty jsou někdy nereálné. Ale jsou také případy, kdy lidé své sny dotáhnou až do konce. Někdo si sice splní svůj sen, ale nakonec se může stát, že po několika měsících zjistí, že tento super vytoužený sen nebyla zase tak dobrá volba, jak to na začátku vypadalo.

Ještě pár let si užívejte život s chladnou hlavou a ne s plnou starostí s tím, čím budete. Všem přijatým gratuluji a všem, co se nedostali, tak vzkazuji, ať nevěší hlavu.

Andrea Žváčková, 8.C

Severní pól dobyt!!!

14. a 15. dubna 2008 se kreslárna naší školy stala dějištěm statečného boje české výpravy o dobytí severního pólu. Divadelní soubor učitelů s příhodným názvem Bílá hora ve složení Dagmar Svobodová, Martina Janíčková, Renata Slámová, Jitka Matoušková a Petr Smékal nastudoval hru Jára Cimrmana Dobytí severního pólu. Diváci se skvěle bavili a z mnoha kladných ohlasů vybíráme alespoň jeden:

Kudy chodím, tudy chválím a doporučuji vidět. Bylo to bezvadné. Oni - mladí ochotníci = profesionálové. Svěrák i Smoljak by tento výkon určitě ocenili. Já oceňuji nejen nápad, ale i chuť toto podniknout, dát si práci s kulisami, najít čas, donutit mozkové buňky, aby se naučily a během vystoupení nezapomněly text - a to bez záruky velké účasti publika. Obzvláště v dnešní uspěchané době je to to pravé, co člověka donutí otevřít pusu údivem a zároveň smeknout pomyslný klobouk až k zemi.

Bylo to takové pohlazení po duši a zároveň úžasné pobavení, kdy jsem si musela držet tvář, protože dostávaly křeč od smíchu. Kdyby se těmto „ochotníkům“ chtělo vystoupení dále ukazovat, tak jim přeji, aby po plánované premiéře následovalo mnoho dalších úspěšných představení.

Šárka Modráková

TÝDEN BEZPEČNOSTI SILNIČNÍHO PROVOZU

Mgr. Pavlína Poláčková

V pondělí 28. dubna 2008 se v rámci 2. ročníku akce **Globální týden bezpečnosti silničního provozu**, kterou vyhlásila OSN a WHO, konal pro žáky 1.-5. ročníku dopolední výukový interaktivní program s dopravně bezpečnostní tematikou.

Ve spolupráci s VZP, státní i městskou policií, Záchranou službou kraje Vysočina, Sbohem dobrovolných hasičů a firmou CykloSPORT z Nového Města na Moravě si žáci prošli celkem pět stanovišť, kde se dozvěděli nejen spoustu zajímavých a užitečných informací, ale celou řadu věcí si mohli i sami vyzkoušet.

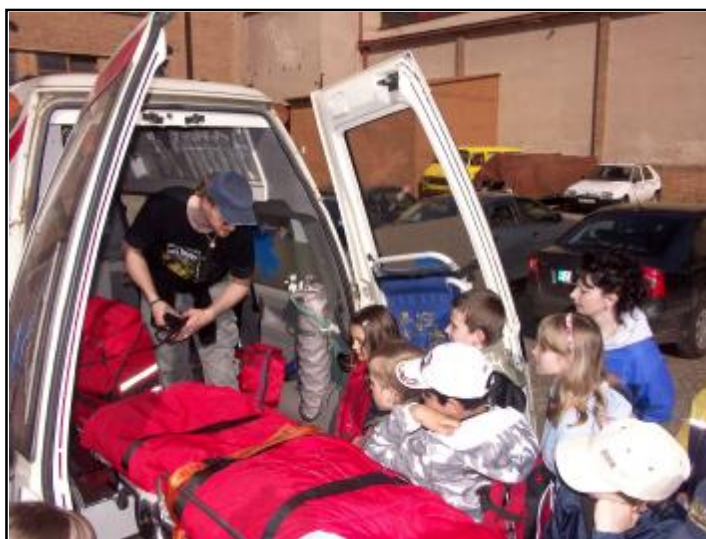
Nabídka byla široká. Státní policie ukázala dětem své zázemí – celý pro zadržené osoby, vozový park, zbraně a vybavení policistů, výcvik služebních psů i běžnou silniční kontrolu řidičů. Děti společně s dopravní policistkou kontrolovaly doklady řidičů, osvětlení vozidel, používání bezpečnostních pásů a rozdávaly „usměvavá“ sluníčka – to v případě, že vše bylo v pořádku, nebo „mračouny“ – to v případě opačném.

Městská policie kromě jiného předvedla, jak lze vycvičit různé rasy psů a k čemu všemu je lze využít. Ve spolupráci s firmou Cykloport dostali všichni lekci o tom, jak má správně vypadat výbava kola, a dokonce se dozvěděli i poměrně zásadní informaci, že mezi kola patří taky tříkolky a koloběžky, tudíž by za tyto „dopravní prostředky“ neměli nikdy usedat bez patřičného vybavení, čímž je bezesporu cyklistická přilba. Právě na tu obdrželi poukázku v podobě čerpání možného příspěvku od VZP.

Své řidičské schopnosti si děti vyzkoušely jízdou na kole na slalomové dráze. Vzhledem k tomu, že všichni jezdili bez nehod, tak sanitka rychlé záchranné služby neměla žádnou práci a jediným úkolem její osádky bylo seznámení dětí s výbavou sanitního vozu. I hasiči mohli být s průběhem celé akce spokojeni – zasahovali pouze imaginárně – „požáříš-těm“ se stala školní zahrada, kterou děti s patřičnou radostí uhasily.

Všem, kteří akci připravovali a jakkoli se na ní podíleli, patří obrovské poděkování, protože když stanovišti během čtyř hodin prošlo téměř 250 dětí, tak to není zrovna málo. Všude jsme se totiž setkali s profesionálním přístupem, nevšední ochotou a trpělivostí. Nezbyvá tedy, než se začít těšit na další spolupráci zase za rok při třetím ročníku Globálního týdne bezpečnosti silničního provozu.

ANEK SMĚR ZNÁŠ, CESTU SI ZVOL SÁM

Paprsek je název soutěže, která je součástí projektu zaměřeného na prevenci kriminality mládeže. Projekt je podporován krajem Vysočina. Již na počátku své životní cesty by se měli naši žáci vydat správným směrem a my jim chceme pomoci ho najít.

Tato soutěž nám připomněla, že zákony v naší společnosti lidem neubližují, nýbrž nás všechny chrání a pomáhají nám. Žáci se seznámili s právním systémem v ČR, s prací policie a informacemi o možnostech ochrany před trestnou činností.

Ačkoli se může zdát, že jde o téma nezábavné, opak je pravdou. Žáci si hravou formou ověřili své znalosti, vyjadřovali se k dění ve společnosti, vžili se do role soudců a posuzovali trestné činy mladistvých. Vyzkoušeli si svoji zručnost, rychlost a týmovou spolupráci. Do soutěže byli aktivně zapojeni nejen soutěžící, ale i všichni ostatní žáci. Fandili, povzbuzovali své spolužáky, tipovali správné výsledky, posuzovali jednotlivá vystoupení a zúčastnili se soutěže o nejvíce „fandící“ třídu. Průběh soutěže zpestřovali svými tanečnickými, sportovními a hudebními vystoupeními šikovní žáci naší školy.

11. dubna 2008 proběhlo v kreslárně naší školy školní kolo této soutěže. Zúčastnili se jí žáci 9. tříd, každou třídu zastupovalo pětičlenné družstvo v barvě svých „závěrečných“ triček. Ostatní povzbuzovali své zástupce a skvěle fandili, nechyběly trumpetky, pompony, vlaječky a transparenty s povzbuzujícími hesly.

Soutěž se skládala z pěti kol. V prvním kole nazvaném **Zákon** soutěžící prokázali svoje znalosti zákonů jakožto pravidel, která nám určují, co smíme a co nesmíme. Ve druhém kole s názvem **Přepadení** se žáci vžili do role soudců a posuzovali trestný čin spáchaný pětici mladíků na staré paní. Postavit co nejvyšší stavbu se pokoušeli soutěžící ve třetím kole nazvaném **Postav věž**. Prokázali tak svoji zručnost, rychlost a především týmovou spolupráci. Jako stavební materiál posloužily špejle, víčka od PET lahví, plastelína a izolepa. A kdo zvítězil v tomto kole? Nejvyšší věž postavilo družstvo černých z 9.C.

Čtvrté kolo **Kriminalita mládeže** spočívalo v prezentaci různých zajímavých témat z této oblasti, což nebylo zrovna jednoduché. Všichni se svého úkolu zhostili velmi dobře, diváky asi nejvíce pobavila scénka družstva 9.C. A na závěr konečně přišlo nejvíce očekávané páté kolo s názvem **Hádej, co je to?**. V tomto kole soutěžící poznávali kriminalistické pojmy, jež členové družstev ztvárňovali slovním opisem, kresbou či pantomimou.

Všichni bojovali s plným nasazením. Šlo nejen o prestiž třídy, o pěkné ceny, ale i zájezd do Prahy do Muzea Policie ČR pro vítěznou třídu. Porota ve složení **Mgr. Otto Ondráček** – ředitel školy, **JUDr. Libor Černý** – velitel Policie ČR v Novém Městě na Moravě a **Mgr. Alena Lukášová** – pracovnice Městského úřadu v Novém Městě na Moravě, to měla velmi těžké, neboť všichni soutěžící prokázali výborné znalosti a skvělou přípravu. A jak to nakonec dopadlo?

1. místo - 9.A - ČERVENÍ

Markéta Horáková, Karolína Mičíková, Martin Straka, Jakub Rovenský, Vít Prokop

2. místo - 9. C - ČERNÍ

Adéla Šujanová, Katka Grošofová, Katka Doležalová, Jan Kvíčala, Filip Mazel

3. místo - 9. B – BÍLÍ

Sabina Šebková, Helena Nosková, Petr Krejčí, Adam Grepl, Pavel Sláma

Všem soutěžícím blahopřejeme! Odměnu za nejvíce fandící třídu získaly třídy 9.B a 9.C. Za krásná vystoupení děkujeme žákům, kteří soutěž skvěle zpestřili.

PaedDr. Miroslav Jurek

Zájezd do Švýcarska na letošní EURO čeká na vítěznou školu a její družstvo v Coca-Cola Školském poháru v kopané. Do soutěže se letos přihlásilo 1 276 škol, tedy o téměř stovku více než loni, a i díky tomu se tento celorepublikový turnaj stává nejmasovějším sportovním měřením sil v kopané. Coca-Cola Školský pohár byl v lednu ČMFS oceněn jako nejlepší akce mládežnického fotbalu, záštitu nad ním převzalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR a finálové duely bude vysílat dokonce televize.

Po kvalifikačních utkáních se po celé republice konaly turnaje čtyř týmů a pouze vítězové mohli počítat s dalším pokračováním v soutěži. Letos jsme byli vybráni jako organizátoři prvního kola. O postup jsme měli bojovat se ZŠ Bobrová a 3. ZŠ a Gymnáziem

Žďár nad Sázavou. Bylo nám poskytnuto místní travnaté hřiště a i krásné slunečné počasí slibovalo hezký sportovní zážitek.

V prvním utkání se naše škola utkala se stále se zlepšující školou z Bobrové, v jejímž týmu hraje několik velmi talentovaných hráčů. Zápas to byl od začátku až do konce velmi vyrovnaný, nikdo nechtěl odejít jako poražený, jelikož se předpokládalo, že vítěz tohoto duelu bude i vítězem celkovým. Nakonec rozhodla 20. minuta a gól Václava Kucharčíka, na nějž už nestačili soupeři odpovědět. Těsná, ale zasloužená výhra nás povzbudila do dalších bojů.

Ve druhém i třetím utkání turnaje jsme nečekaně vysoko porazili žďárské školy (gymnázium 7:0 a 3. ZŠ 6:0) a prokázali jsme velmi dobrou připravenost, která by

se nám mohla vyplatit v první polovině května, kdy se mezi sebou utkají čtyři nejlepší týmy kraje, včetně naší školy. Dobrý výkon předvedlo celé družstvo, každý se zapojil do hry a zasloužil se tak o postup. Nejlepším naším střelcem i střelcem celého turnaje se stal Tomáš Kalvoda se šesti (!) brankami.

Je jen velká škoda, že náš dlouholetý sportovní rival - 2. ZŠ Nové Město na Moravě - stejně jako loni tuto akci neobsadil. Že by se sportovní škola bála porážky? Vždycky jsme se těšili na vzájemná měření sil, která byla pokaždé vyvrcholením podobných akcí. Tak snad příště...

Závěrem bychom chtěli moc poděkovat SFK Vrchovina za nezištnou pomoc při organizaci turnaje a bezplatné zapůjčení hřiště téměř na celý den!

VYBLEJSKNI MAZLÍČKA

FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ PRO KAŽDÉHO

Rozhodnutí o vítězi fotografické soutěže na téma domácí mazlíčci jsme nakonec nechali na vás, protože jsme si mysleli, že to bude objektivnější a spravedlivější, než kdybychom to nechali jen na redakci. Do soutěže se totiž zapojili i někteří členové redakční rady.

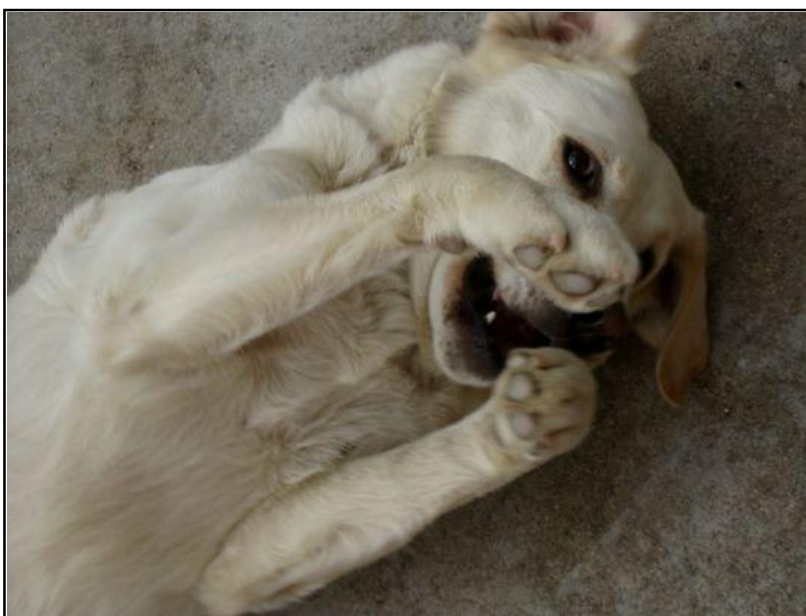
Do redakční schránky se nám sešlo celkem 46 hlasovacích lístečků. To tedy rozhodně není mnoho, protože jsme očekávali, že po zveřejnění obrázků v minulém čísle a po jejich umístění na nástěnce na mezipatře hlavní budovy se do hlasování zapojí mnohem víc žáků. Snad se příště polepšíte.

Vylosovali jsme tři účastníky soutěže, kteří nám zaslali svůj hlas, a dostanou od nás sladkou odměnu. Jsou to tito žáci:

Bára Smitková, 4.A

Aneta Dufková, 4.A

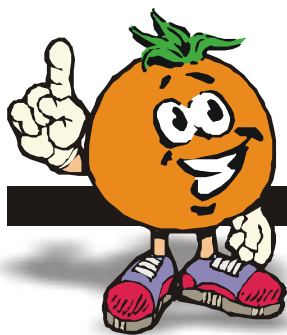
Martin Daněk, 4.A

Nejvíce hlasů přišlo ze třídy 4.A, a tak není divu, že všichni vylosovaní byli právě odtud.

No a který obrázek tedy nakonec zvítězil? V **žakovské kategorii** to byl snímek číslo 6 od **Šárky Binkové** z 9.A, který měl název „Já se hroozně stydím...“

V **učitelské kategorii** jste jako nejlepší ohodnotili obrázek s číslem 12, který dodal pan učitel **Petr Smékal** a nazval ho „Škrčení plyšové myši“. Vítězové obou kategorií budou rovněž odměněni sladkostí.

SBĚR KŮRY

Mgr. Pavlína Poláčková

VŠUDE TAM, KDE JE ČLOVĚK, JE MÍSTO PRO DOBRÝ ČIN

Parááádaaaa!!! Nic jiného a výstižnějšího mě nenapadá – v březnu bylo ukončeno v pořadí už sedmé výběrové kolo pomerančové kůry a druhé kolo sběru plastových víček. Tentokrát se k vám obracím s neskrývanou radostí a doufám, že pohled na obě tabulky vykouzlí radostný úsměv i na vašich tvářích. Za celé téměř tři roky byla totiž poprvé stoprocentní účast, vlastně víc než stoprocentní – je to takové jedno malé vítězstvíčko na naší dlouhé cestě.

Zapojili se nejen další správní zaměstnanci naší školy – mám na mysli paní uklízečky, které přispěly víčky a najdete je v kolonce jídelny, ale tříčlenná osádka kabinetu výpočetní techniky se dala do „soupeření“ s ředitelnou s cílem pokořit ji. Jak to dopadlo, můžete posoudit sami. Každopádně „kluci“ se snažili, ale rezervy tu ještě jsou, tak snad v příštím kole.

TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA KG	CITRÓNOVÁ KŮRA KG	TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA KG	CITRÓNOVÁ KŮRA KG
1.A	20,00	1,00	6.A	3,95	0,05
1.B	23,00		6.B	8,85	
2.A	15,50	0,45	6.C	28,14	0,15
2.B	17,80	0,40	7.A	14,10	0,20
3.A	8,25	0,10	7.B	4,15	
3.B	26,20	0,50	7.C	12,75	0,10
4.A	16,70	1,10	8.A	8,90	0,25
4.B	10,00	0,15	8.B	7,90	0,06
5.A	16,50		8.C	12,25	0,40
5.B	20,20	0,60	8.D	5,60	
			9.A	9,95	
			9.B	26,55	0,20
			9.C	1,60	
1. stupeň	174,15	4,30	2. stupeň	144,69	1,41
sborovna	2,07	0,70	jídelna	1,30	2,15
ředitelna	6,37	1,50	kabinet VT	4,03	0,50
ŠKOLA CELKEM: POMERANČ 332,61 KG, CITRÓN 10,56 KG					

V tabulce dokonce objevíte úplně novou kolonku nesoucí název Pozemkový úřad Nymburk. Nabízí se otázka, jak se k nám víčka dostala, když Nymburk leží 124 km od Nového Města na Moravě. Zní to skoro neuvěřitelně – tuto upřímnou reakci vyvolal pořad České televize o adopci na dálku, který

byl vysílán v prosinci loňského roku. I naše škola v něm měla své místo a velice potěšující je, že zaujala – důkazem je právě kolektiv zaměstnanců tohoto úřadu, který se po odvysílání pořadu ozval s nabídkou, která se neodmítá – zkrátka a dobře na konci března pan inženýr architekt Janoušek osobně přivezl téměř 16 kg víček. Myslím, že tato nezištná pomoc od úplně cizích lidí z jiného koutu naší republiky působí nejen jako afrodisiakum pro budoucí výběrová kola, ale dokazuje, že naše úsilí není marné!

Ve školní knihovně se během týdne nakupilo 30 pytlů pomerančové kůry a jeden menší pytel kůry citrónové. Díky báječným rodičům – jmenovitě panu Dutkovi z firmy Stavospol, který pomohl zajistit odvoz tranzitem (žádný osobáček by totiž takové množství pytlů nepobral) se podařilo kůru bez problému dopravit na poštu. Pytlů s víčky bylo téměř stejné množství, ale tady naštěstí firma přijíždí sama.

Původně jsem neměla v úmyslu přímo vyzvedávat některé třídy, protože jste se snažili opravdu všichni, ale nedá mi to a jednu výjimku přece jenom udělám. Bezmála 54 kg víček třídy 3.B mi tak trochu vyrazí dech.

TŘÍDA	VÍČKA KG	TŘÍDA	VÍČKA KG
1.A	29,10	6.A	27,10
1.B	21,40	6.B	12,90
2.A	18,50	6.C	21,80
2.B	15,80	7.A	18,80
3.A	7,30	7.B	5,90
3.B	53,60	7.C	16,10
4.A	26,40	8.A	1,80
4.B	14,60	8.B	17,10
5.A	16,00	8.C	10,45
5.B	29,50	8.D	16,45
		9.A	6,25
		9.B	9,70
		9.C	6,50
1. stupeň celkem 232,20 kg		2. stupeň celkem 170,85 kg	
ředitelna	18,60	kabinet VT	0,05
sborovna	4,60	Slavkovice	33,80
jídelna	0,20	PÚ Nymburk	15,60
ŠKOLA CELKEM 475,90 KG			

Na každý pád vám všem chci moc poděkovat a spolu s tím i poprosit, abyste neusnuli na vavřínech a sbírali dál. Gabriel má za sebou teprve první třídu a dalších šest ho ještě čeká. Suma, která se na našem kontě teď objeví, umožňuje zaplatit druhý rok jeho školní docházky a spolu s tím se nám podařilo vytvořit i finanční rezervu na další školní rok - to kdyby přišla „hubenější“ pomerančová kola. Není to myšleno ve zlém, sezóna pomerančů se blíží ke svému konci, a tak je jasné, že bude i méně kůry – ale jenom do sezóny příští. Sezóna víček je neomezená, tak se tedy tužte.

Anketa

tentokrát velikonoční...

Letos jsme slavili Velikonoce nezvykle brzy, takže od nich už uplynulo několik týdnů. Přesto jsme ale těmto svátkům, které jsou bezprostředně svázány s jarem, věnovali naši anketu. Zajímalo nás, co o Velikonocích víte a jak je slavíte právě vy.

- 1. otázka:** Těšili jste se na Velikonoce? Proč?
- 2. otázka:** Jak je slavíte?
- 3. otázka:** Víte, proč se Velikonoce slaví?
- 4. otázka:** Čemu dáváte přednost – Vánocům, nebo Velikonocům? Proč?
- 5. otázka:** Umíte říct slovo Velikonoce v jiných jazycích?

ŽÁCI

Tereza Rajglová, 6.A

1. Ne, bolí mě po nich nohy.
2. Vždycky barvím vajíčka.
3. Ukřižování Ježíše Krista.
4. Vánoce, dostávám dárky.
5. Holidays, to je v angličtině.

Michal Šmída, 6.B

1. Jo, dostal jsem sladkosti.
2. Chodím mrskat holky.
3. Ukřižování Ježíše.
4. Vánoce, dostanu hodně dárků.
5. No tak to nevím.

Zuzana Fialová, 8.A

1. Moc ne, nemám je moc ráda.
2. Barvením vajíček.
3. Nevím.
4. Vánoce, dárky.
5. No, nevím.

Michaela Vaníčková, 8.D

1. Asi jo, potkávám staré známé.
2. Normálně.
3. Abychom byli zdraví.
4. To je jedno.
5. Easter, to je v angličtině, a Velikonoce v češtině.

Tereza Tillová, 7.A

1. Jo, celkem, s kámoškou jsme taky chodily.
2. Jako každé člověk.
3. Kvůli Kristovi?
4. Určitě Vánoce, dárky.
5. Nevím.

Tomáš Kadlec, 7.C

1. Jo, mohl jsem zešvihat holky.
2. Nevím, normálka, chodím a mrskám.
3. Nevím.
4. Vánoce, dostanu dárky.

5. Jak to mám vědět?

Vendula Čejková, 7.B

1. Vůbec, je to nezáživné.
2. Jsem u koní.
3. Nevím.
4. Vánoce, jsou dárky.
5. V angličtině to je easter.

Šárka Poulová, 9.B

1. Určitě. Nooo, byly prázdniny, je sranda...
2. Cukroví, pohoda, odpoledne jezdíme na výlet.
3. Ukřižování Ježíše.
4. Vánoce – sníh, bruslení, lyžování, vánoční pohoda.
5. Veliká noc to je slovensky a anglicky easter.

Marek Beneš, 5.B

1. Ani ne, no já nevím.
2. Klasika.
3. Ježíš vstal z mrtvých.

4. Velikonoce, jsem křesťan.
5. Nevím.

Libuše Pleskačová, 4.B

1. Jo, na vymrskání.
2. Barvením vajíček.
3. Ne.
4. Vánocům, mám je ráda.
5. Ne.

Aneta Lopraisová, 5.A

1. Jo i ne, baví mě to.
2. Barvení vajíček.
3. Ne.
4. Vánocům, dostanu hromadu dárků.
5. Ne.

Erik Havlík, 4.A

1. Nééééé, zemřel jsem.
2. Zabiju se.
3. Nééé.
4. Ničemu, je to blbost.
5. Né, nic nevím.

Martin Rosecký, 8.A

1. Moc ne, nevím.
2. Opiju se do něma.
3. Nevím.
4. Ani jedno, je to nuda.
5. Moc ne.

Julie Bartoňová, 8.C

1. Ne vůbec, pořád mě mlátí, veřejné a i domácí násilí.
2. Zamčená v pokoji a zavřená ve skříni.
3. Ne, jo, počkej, znovu se narodil Kristus.
4. No to je snad jasný, že Vánoce, ne? Dostanu dárky.
5. Asi ne, teda jo, anglicky easter.

Adéla Šujanová, 9.C

1. Neprobíhaj u nás, takže je mi to jedno.
2. Nijak.
3. Je to křesťanský svátek.

4. Vánoce, jsou významnější a dostávají se dárky.
5. Easter v angličtině.

Martina Dvořáková, 7.C

1. Jo, přijede strejda z Brna.
2. Obarvením vajec.
3. Křesťanský svátek, Kristus vstal z mrtvých.
4. Vánoce, protože dostanu dárky.
5. Ne, nevím.

Ondřej Adam, 8.C

1. Jo těšil, protože vždycky je o Velikonocích sranda.
2. Chodím s klukama vymrskat holky skoro po celém městě.
3. Abychom mohli zmlátit holky? Ne, fakt nevím.
4. Netuším, je to zhruba na stejno.
5. No měl bych umět v angličtině, ale neumím.

UČITELÉ

Eva Ficová

1. No jo, jsou to svátky jara, je volno.
2. Zdobením bytu, barvením vajíček, mám dva kluky a ti vyrazí na pomlázku.
3. Ukřižování Ježíše.
4. Vánoce, nevím, rodina je víc pohromadě.
5. Nevzpomenu si...

Dušan Matejka

1. Jo, stříhal jsem film.
2. Nijak, jdu do kostela a slavím je jak na Slovensku, že holky poleju vodou.
3. Církevní svátek.
4. Vánoce, pokud nemám zrovna narozeniny na Velikonoce.
5. Easter – angličtina, ostern – němčina.

Miroslav Sláma

1. Ano těšil, ženský potřebují jednou za rok pořádně nařezat.
2. Tradičně, chodíme na pomlázku.
3. Samozřejmě vím, je to křesťanský svátek.
4. To se nedá takhle říct.
5. Jo, maďarsky a rusky.

Markéta Kozová

1. Nikdy se na Velikonoce netěším, nemám je ráda.
2. Slavím spíše svátky jara.
3. Ukřižování a zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

4. Určitě Vánoce, dárky, víc volna.
5. Nevím, možná easters v angličtině.

Jitka Matoušková

1. Jo, těšila, samozřejmě.

2. Pohodou, dobrým pocitem z příchodu jara.
3. Křesťanský svátek, symbolem zmrtvýchvstání a znovuzrození.
4. Asi Vánoce, jsou o rodinné pospolitosti.
5. V němčině je to ostern.

Anketu připravily Marie Měcháčková a Andrea Žváčková, 8.C

FOTO

soutěž

Hned v úvodu naší pravidelné rubriky vás musíme pokárat. Tak malý zájem o naši soutěž snad ještě nebyl. Pouhé tři lístečky s odpovědí se dostaly do naší redakční schránky. Po termínu odevzdání přibýly ještě lístečky čtyři. Tak proti všem pravidlům jsme je do slosování rovněž zařadili. Správná odpověď na minulou soutěžní otázku byla: **paní učitelka Poláčková!** Ze správně tipujících jsme vylosovali tři, které nemine sladká odměna:

Lukáš Buchta, 8.C

Martina Dvořáková, 7.C

Michaela Horňasová, 9.C

Další kolo a další snímek. Kdopak z učitelského sboru se skrývá na naší zdeformované fotografii? Podepsané lístečky s odpověďmi vhazujte do redakční schránky u kabinetu VT nejpozději do **30. května 2008**. Svůj tip můžete též zaslat elektronicky na Puclíkovu adresu puclik@nmnm.cz

2. a 17. dubna 2008 vyrazili deváťáci do známého koncentračního tábora Terezín. První jela 9.A s půlkou 9.C a potom druhá půlka céčka s 9.B. Jelikož byl odjezd od kulturního domu už v 6 hodin, většina z nás vstávala v pět – v takovou nelidskou hodinu! Jakmile jsme se shromáždili všichni, mohli jsme odjíždět.

Cesta byla dlouhá a úmorná. V Mělníku jsme na čtvrt hodinky zastavili na záchod a zase jeli dál. Do Terezína jsme přijeli okolo desáté. Posedali jsme si a vyslechli asi hodinový výklad doprovázený filmem.

Potom jsme se rozdělili na dvě skupinky a šli jsme si prohlížet Terezín. Navštívili jsme muzeum ghetta, modlitebnu, viděli jsme koleje postavené Židy, ale prohlédli jsme si i město. V Terezíně žije asi 2 000 obyvatel, ale za dob koncentračního tábora jich tu bylo okolo 60 000. Na většinu z nás působil Terezín depresivním dojmem. Viděli jsme také hřbitov, zavodňovací kanály obepínající celé město z důvodu zabezpečení a také místo, kde se konaly pohřební obřady. Denně v Terezíně zemřelo okolo 120 lidí, takže toto místo se využívalo pro hromadné pohřby.

Odpoledne jsme šli do Malé pevnosti. Hlavně tam jsme viděli hrůzné podmínky pro život uvězněných lidí – cely pro šedesát i více vězňů, palandy, jídelní stůl,

toalety, umývárny, ale i samotky bez světla i nábytku, kam jsme se zkusili zavřít.

Někteří z nás tvrdili, že by na místě vězňů asi spáchali sebevraždu. Ale rychle jsme byli vyvedeni z omylu – neměli k dispozici žádné předměty, kterými by to bylo možné. Čekali jsme sice větší „drašťák“, ale asi nikdo by si nedovedl představit být na místě vězňů. Naším pohledům neušli ani policisté, kteří vyšetřovali pár dnů starý případ s odcizením částí náhrobků, ani televize, do které jsme se ale nedostali.

Další cesta autobusu ale nevedla směr Nové Město, ale na horu Říp. Vylézt na něj nám dalo docela zabrat, protože po rovině to opravdu nebylo. Na Řípu jsme viděli rotundu a někteří se šli podívat i na vyhlídku, ze které byla vidět i Praha. Asi v pět hodin jsme Říp opustili, přičemž sestup nám nedal tolik zabrat. Někteří dolů běželi nebo šli pozpátku i přes varování spolužáků, že

skončí v nemocnici. Naštěstí to ale všichni přežili ve zdraví.

Následovala cesta domů. Někteří nasadili sluchátka, jiní odpočívali, někteří si povídali nebo sledovali film, který nám řidič pustil. Vzhledem k tomu, že jsme nezastavovali v Praze, aspoň jsme jí projeli, což se bohužel neobešlo bez půlhodinového bloudění. Začínali jsme pochybovat o tom, že přijedeme ještě ten den. Některé začínala bolet hlava. Řidič pustil další film – Gympl, který většina sledovala se zájmem. V autobuse byl najednou klid, protože film sledovali i ti, kteří ho už viděli.

Při příjezdu na Vysočinu už se stmívalo a my jsme si zatáhli závěsy, takže někteří si toho, že jsme projeli Žďárem, všimli až u Radňovic. Všichni jsme předpokládali, že se vrátíme mezi sedmou a půl osmou, jak tomu bylo na první exkurzi, ale nakonec se plánovaný návrat v 19:00 zvrtl a dorazili jsme až ve čtvrt na deset. Před kulturním domem stála spousta aut plných rodičů těch přespolních, případně lenochů. Nebylo se čemu divit, protože některým jel autobus třeba až po jedenácté hodině v noci. Paní učitelka Hnízdilová nabízela dokonce doprovod těm, co se báli tmy.

Byla to určitě zajímavá zkušenost, která se nejspíš nebude opakovat.

VYZVÍDALI JSME...

...tentokrát u paní učitelky Kozové

Jaký máte dojem z naší školy?

Ve škole se mi líbí, ale ze začátku jsem měla pocit, že se v ní ztratím. Připadala mi hrozně velká, nepřehledná a všechny chodby byly stejné. Postupně jsem zjistila, že to tak vůbec není a hlavně jsem se seznámila s ostatními učiteli a dětmi.

Učila jste už předtím na nějaké jiné škole?

Neučila, tohle je premiéra.

Jaké jsou vaše koníčky? Jak relaxujete?

Můj největší koníček je cestování, hlavně pěšky nebo na kole, tak toho člověk uvidí nejvíc. Ale v poslední době relaxuji spíš s nějakou hezkou knížkou.

Jak jste prožila jarní prázdniny?

Částečně pracovně, úklidem a tvořením jarní výzdoby, taky jsem si udělala výlet za svými kamarádkami do Olomouce.

Jak jste se letos těšila na Velikonoce? Jak je slavíte?

Na Velikonoce jsem se moc netěšila, hlavně kvůli počasí. Ale každé volno je dobré. Velikonoce moc neslavím, přijde mi zbytečné se nechat dobrovolně zmlátit.

Stala se vám při chemických pokusech nějaká nehoda?

Stala a nebyla jen jedna. Naštěstí to většinou odneslo oblečení, rukávy svetru a kalhoty. Ale viděla jsem několik nepříjemných nehod jiných lidí, třeba poleptané a pořezané ruce, dokonce

i jedno poleptané oko. Nic hezkého.

Kdy jste se rozhodla stát se učitelkou? Co vás k tomu vedlo?

Ani nevím, asi v okamžiku, kdy jsem si podávala přihlášku na vysokou školu. Zaujalo mě, jak hezky popisují obory, ve kterých se dá studovat učitelství, tak jsem si podala přihlášku, udělala přijímačky a už to bylo.

Byla jste vzorné, nebo problémové dítě?

Vzorné, kam mě ráno postavili, tam mě večer našli.

Představte si, že by se vám naskytla možnost odjet pomáhat do zemí, kde je pomoc potřeba. Dokázala byste opustit svou rodinu, práci, přátele a odjet?

Myslím, že bych to nezvládla, strašně by se mi stýskalo a za chvíli bych se chtěla vrátit domů. Navíc jsem na něco podobného moc líná a pohodlná.

Jaká třída vám poslední dobou leze na nervy?

Před jarními prázdninami všechny a nejenom děti ve třídě, ale všichni lidé na poště, v odchodě, v autobuse..., se kterými jsem měla něco do činění. Teď po prázdninách žádná.

Máte pro něco/někoho slabost?

Pro svého kocoura Matýska. Ten může všechno, co si zrovna usmyslí.

**Rozhovor připravily
Barbora Dutková
a Vlasta Janíčková, 8.C**

Jedním z květnových dnů je i Den Afriky. Při této příležitosti na naši školu zavítal student žurnalistiky a budoucí novinář, který se přišel s žáky 1.–5. ročníku podělit o své dojmy a zážitky z cest a pobytu v Keni. Namíchal zajímavý koktejl informací, doplněný autentickými fotografiemi. Nechal děti nahlédnout za oponu úplně jiného světa, do země plné kontrastů, kde žijí jak bohatí magnáti, tak i zbídačení chudásové, do země, kde jsou honosné vily a luxusní hotely, ale i děsivá obydlí slumů a prosté chaloupky uplácené z hlíny a trusu.

Děti se opět dozvěděly spoustu zajímavých a nových informací. Téměř se zatajeným dechem, vykulenýma očima a zvláštním úsměvem ve tváři vyslechly, že v Keni existuje šest různých typů toalet, voda v těchto oblastech je cenná téměř jako zlato, láhev Coca-Coly stojí míň, než láhev právě zmiňované vody, a tak bych mohla pokračovat.

Proč používám spojení „opět dozvěděly“? Je to proto, že to nebylo první setkání s Afrikou. Nedávno duněly zdmi školy jihoafrické bubny, ale hlavně trvale a dlouhodobě zdobí jednu z nástěnek školy usměvavá tvář Gabriela Mabengy z africké Zambie, kterému všichni společnými silami (sběrem a sušením pomerančové a citrónové kůry a sběrem víček od PET lahví) zajišťujeme základní školní docházku a kterého jsme si na dálku adoptovali, tudíž o této další africké zemi máme spoustu vědomostí.

Co říci závěrem? Snad jen to, že každé takové setkání člověka nějak obohatí a možná si i uvědomí, jak on sám si v porovnání třeba právě s takovým obyčejným Keňanem žije skvěle.

VŮNĚ SKOŘICE

Mgr. Pavlína Poláčková

Škaredá středa, Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílá sobota... Kdepak vzaly dny v týdnu tyhle zvláštní přívlastky? To jsou přece názvy dnů předcházejících Velikonoční neděli a Velikonoční pondělí, které mají svůj symbolický význam. Taková Škaredá středa nás nabádá k tomu, abychom se celý tento den jen usmívali, protože jinak se budeme „škaredit“ všechny další středy a dokonce prý celý rok. Na Zelený čtvrtek je zase třeba do svého jídelníčku zařadit nějakou zeleninu, nejlépe špenát a na Velký pátek se otvírá země a vydává své poklady... To jsou ale věci, co!

Tento předvelikonoční týden, mimochodem poslední týden půstu před velikonočním hodováním, věnovali žáci čtvrtých a pátých tříd pečení. Na chvíli se proměnili v kuchtíky a kuchtičky a upekli si nadýchané velikonoční zajíčky nebo beránky. Někteří tajně uždíbovali syrové těsto, jiné lákal skořicový cukr a byli i tací, kteří své výtvary uložili do mističek, aby je odnesli na ochutnání domů. Našli se však i jednotlivci, kterým voňavoučké dobroty zachutnaly natolik, že je spořádali beze zbytku na místě.

VÝTVARNÁ SOUTĚŽ ŠKOLNÍ KNIHOVNY

Mgr. Pavlína Poláčková

NEJKRÁSNĚJŠÍ

MYŠ

Nevím, jak je to možné, ale do redakční schránky se dostal pouhopouhý jeden lísteček s grafickým návrhem počítačové myši. Na redakčním stole přibyla i jedna počítačová myš vyrobená. Oba dva autory samozřejmě oceníme.

Jen si tak říkáme, jestli má vůbec cenu soutěže vymýšlet, když vás nebaví. Máte-li nějaký nápad na soutěž, která by zaujala větší část žáků, vhodte lísteček se stručným popisem do schránky u kabinetu výpočetní techniky v 1. poschodí hlavní budovy.

Zdeněk Pliska 4. A

Aneta Dufková 4. A

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

INDIÁNSKÁ HRA POKRAČUJE

V minulé čísle jsme slíbili, že v dalším časopise napíšeme o indiánech - tak jsme tady.

Za co nám tedy zdobí naše členky další pera? Máme za sebou Cestu vlka a lišky, sokla, sovy, cestu tygra.

CESTA VLKA A LIŠKY

Po náhodném rozlosování dvojic začala cesta hledání nory lišky. Jeden z dvojice byl slepý vlk, druhý navigátor. Úkolem navigátora bylo dovést slepce k noře lišky v co nejkratším čase danou cestou. Slepce musel přejít lavičku, překonat švédskou bednu, podlézt kozu, plazit se, válet sudy, udělat kotrmelec a při všem držet válečnou indiánskou zbraň tomahawk.

Záleželo na bohatství slovního projevu navigátora, který jediný mohl dávat pokyny slepce. Ne každý dokáže rychle reagovat, když slepec volí svoji cestu. Místo aby ho okamžitě usměrnil, zmateně vykřikoval: „Kam jdeš? ..ne tam..., běž jinam..., pojd' ke mně..., ještě kousek..., jdi tam..., šlápní vedle..., lez nahoru..., trochu šikmo...“

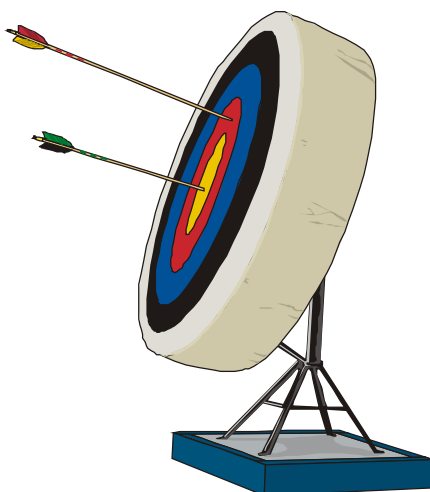
A ještě lepší byly hlášky typu: „Říkám vpravo, ale myslím vlevo, copak to nechápeš?“ Zmatený chudák šel znovu na start nebo dokonce ven z tělocvičny.

Abychom zabránili ústní i ruční potyčce, po vytáhnutí pravé lišky si role dvojice vyměnili a šlo se zpátky na start. Jak jsme dopadli? Výborně. Každá dvojice úkol splnila a všichni si nalepili na své členky další pero.

Žáci si sami ověřili, že žít jen ve tmě, byť jen na chvíli, není vůbec jednoduché.

CESTA SOKOLA

Cesta sokola - cesta ostrého šípů spočívala v zásahu šípem bílého muže v životní velikosti. Zjistili jsme, že střelba z luky není úplně jednoduchá.

I když jsme měli malý trénink, ne každý poslal šíp tam, kam chtěl. Bledý muž se jen vysmíval. I když byl pevně přivázan k mučednickému kůlu, zasažen byl pouze několikrát a to převážně šípy řízenými rukama kluků.

CESTA SOVY

Jak známo, sova je moudrý tvor. My nechceme zůstat pozadu a naším přáním je se tomto ptáku vyrovnat. Tak naše šikovné ruce musel nahradit mozek.

Jak se Cesta sovy plnila? Každý indián dostal listinu, kam musel zapisovat plnění v jednotlivých stanovištích. Nejdříve se každý zavázal mlčet a pak musel samostatně hledat stanoviště po celé škole. Jaké úkoly na indiány čekaly?

- Napsat počet dětí na dětském hřišti, které mají masku indiána, kovboje a které jsou bez masky. Nebudete tomu věřit, ale tady už vznikly rozdílné odpovědi (opravdu jsme se museli pozorně dívat).
- Na terči spočítat, kdo vyhrál souboj ve střelbě, jestli indián s lukem, nebo kovboj s pistolí.
- Určit vítěze mezi čtyřmi indiány, kteří stříleli na terče opět šípy - tady nám některým dělalo potíže sčítání do dvaceti.

- Na hlavě indiána a hlavně na jeho krásné čelence zapsat, kolik vidíme čtverců, obdélníků, kruhů a trojúhelníků.
- Indiánský totem - tam jsme se všichni zapotili nejvíc! Čekala nás totiž matematika. Měli jsme vypočítat 5 příkladů (samozřejmě podle obtížnosti v jednotlivých ročnících), následně výsledky zapsat do svých „totemů“. Ne všichni se trefili. Někteří z nás mají co dohánět!
- Zařadit správně devět indiánských kreseb s významy slov. Na tyto kresby jsme měli přípravu - na chodbě jsme je mohli celý týden trénovat, tak se nám zdálo, že to bude hračka. Ale ouha! Jak jsme se mylili! To jsme poznali při závěrečném hodnocení.

Co je psáno, to je dáno, odevzdali jsme naše vyplněné listiny. Teď už jsme mohli jen odhadovat, kde máme slabá místa, a počítat si body, zda nám vystačí na pero. Bodování bylo dost přísné - mohli jsme ztratit pouze 5 bodů. Jak to dopadlo? Pyšnit se dalším perem do čelanky může jen polovina z nás. Plný počet bodů dosáhla jen Iva Mrkvičková (3. roč.) - blahopřejeme!

CESTA TYGRA

Hod velkým oštěpem na cíl a vhození malých kruhů na mety. Opět sčítáme zásahy a lepíme další pera.

Čelanky některých indiánů se již pyšní 5 pery. Začíná to být velmi napínavé, jen nejlepší budou pomáhat bránit kmen Dakotů. U Velkého kaňonu potřebují jen statečné, odvážné

a chytré indiány. Ale my všichni chceme soupeřit s bílými muži! Ještě pořád máme naději vidět řeku Colorado. Nic nevzdáváme. Čekají na nás další cesty!

I prostory na školní chodbě začínají žít životem indiánů. V mezipatře stojí dva velké totemy. Jsou krásné, vždyť jsme je dělali sami. Totemy jsou kmeny stromů, do kterých se vyrývají různé ozdobné obrázky zvířat, jako je sova, orel, tygr či had. Každý indi-

ánský kmen měl svůj vlastní totem. Zvíře na vrcholu totemu kmen uctíval jako svého boha. Pro členy rodu bylo nedotknutelné, nesměli ho zabít.

Každý z nás namaloval hlavu posvátného zvířete a ty jsme na velikou rouru nalepili na sebe. Protože indiáni obdivovali volnost ptáků, nechybí velká barevná rozevřená křídla

pod hlavou ptáka. Ten shlíží pěkně z výšky celou krajinu.

Vidí kajak zdobený indiánskými motivy a v něm celou osadu Slavačů. Ti trénují s dřevěnými pádly, aby překonali nebezpečný proud Veliké řeky (v lodi jsou indiáni s opravdovými portréty všech dětí).

Ze skály nad potokem vychutnává mírovou pohodu posvátný pták ARAX a společně s démony bdí nad klidem celé indiánské vesnice. Nahlíží do TeePee, obdivuje kouzlo žen při vaření, trénování mužů na lov a hry dovádivých dětí. Přeje si, aby takový klid byl stále.

Vraťme se zase zpátky. Naše indiánské obleky zdobí krásné nákrčníky. To jsou ozdoby na krk, které tvoří pravé zuby z ulovených zvířat - z medvědů, tygrů, šakalů, hyen... Jsou navlečené na kožené šňůrce i s barevnými korálky. Vše jsme zase vyráběli sami o výtvarné výchově, každý je originál.

Při slavnostním setkání v posvátném kruhu oděni do parádních obleků, čelének a nákrčníků, za zvuku hudby z Vinnetoua a několika bubnů jsme zahlédli koně největšího náčelníka „Sedícího býka“, jak odvádí statečné bojovníky do Veliké země...

HAW!

Slavači

DEN ZEMĚ

VE ŠKOLNÍ DRUŽINĚ VE SLAVKOVICÍCH

Určitě víte, co slavíme v dubnu kromě apríla a pálení čarodějnic. 22. duben je den, kdy se celý svět zamýšlí nad tím, jak lépe žít v souladu s přírodou a místo ubližování jí pomáhat. My jsme děti z vesnice a k lesům či loukám máme opravdu blízko, takže nám není jedno, co se s nimi v budoucnu stane. Zkoušíme si (a nejen v dubnu) vymýšlet, jak s přírodou kamarádit.

Již tradičně v tomto jarním období pečujeme o okolí školy a zahradu, shrabujeme staré listí a udržujeme v pořádku naše hřiště. Při listování našimi družinovými kronikami si připomínáme, jaké různé akce jsme v minulých letech podnikali: stvořili jsme dvoumetrový košatý a rozkvetlý strom z PET lahví, pozorovali, jak hlína probouzí semínka, až vyrostou do krásné rostlinky, soutěžili jsme o nejnápaditější šperk z pampelišek, zavedli si tradici odemykání a zamykání lesa, tvořili jsme knížky a leporela o přírodě kolem nás...

V loňském roce jsme soutěžili o nejkrásnější výrobek z PET lahví, ale nakonec byly ohodnoceny všechny, protože prostě nešlo vybrat nejlepší...

A letos? Nasbírali jsme si zásobu víček od PET lahví, roztřídili je podle barev a stavební materiál byl připraven. Po vytváření drah na závody autíček či domečků pro panenky jsme vyhlásili akci – obrazy na téma JARO. Nevěřili byste, jaká nádhera se dá vytvořit z tohoto odpadového materiálu. Škoda, že musíme obrazy zase rozložit.

Zamyslete se taky, naše krásná příroda za to stojí...

Zdraví vás kamarádi ze Slavkovic

PRVNÍ POMOC

ZÁŽITKOVĚ

Mgr. Pavlína Poláčková

V současné době se na silnicích, v domácnostech, v zaměstnání, při sportu, vlastně téměř všude stává nespočet nehod a úrazů, které mnohdy končí smrtí nebo doživotním poznamenáním postiženého člověka. Často by ale stačil nepatrný a nenáročný úkon k tomu, aby se zabránilo tragickým následkům úrazů. Řada lidí ale z důvodu nedostatku znalostí nedokáže tyto v podstatě jednoduché úkony zvládnout.

Tomu se dá předejít tím, že se s výukou začne už u dětí, které jsou mnohem přístupnější, a zábavným způsobem se jim dá krásně vštípit základní myšlenka projektu první pomoci - záchrana života - pomoc druhému.

V úterý 13. května 2008 si jednu zážitkovou hodinu poskytování první pomoci vyzkoušeli na vlastní kůži žáci obou čtvrtých tříd.

Roman Lysý, záchranář ZZS i LZS kraje Vysočina, svými znalostmi i zkušenostmi v oblasti poskytování první pomoci obohatil všechny. Zdaleka nešlo o hodinu suché teorie, ale především o praktický nácvik, poskytnutí pomoci člověku, který nedýchá a je v bezprostředním ohrožení života. Život zachraňující úkony jsou v podstatě snadné, zvládnou je opravdu i děti, stačí je „jen“ umět a chtít.

ČARODĚJNICKÝ DEN

Mgr. Jaroslava Truksová

V tento den se ve 4. a 5. třídách slétli čarodějnice, čarodějové, čarodějky. A jak to u některých vypadalo? „Pět ježibab s jedním okem, letí, letí nad potokem...“, tak tímto čarodějnickým popěvkem byl zahájen letošní slet čarodějů, čarodějnic a čarodějek v 5.A. Hlavním tématem tohoto sletu byla základní čarodějnická pravidla.

V úvodní části svého čarodějnického sněmu uvařili lektvar. A nebyl to lektvar jen tak obyčejný, ale namíchali do něj lásku, kamarádství, radost..., pravda, některé čarodějky přidaly i závist a zlo, ale jen malininkou kapičku. Pak všichni dostali čarodějnické hůlky a mohlo se začít. Na letošní sněm

přilétli někteří noví čarodějové i čarodějnice. Vzájemně se tedy museli představili. Potom pracovali s textem, ve kterém prokázali znalost jazyka. I to je pro čarodějnictví důležité. Poté dostala většina zúčastněných hlad, a tak se pustili do jídla. Hostina to byla vskutku čarodějnická. Na stolech některých se objevili hadi, pavouci, upíří zuby, lidské oči...

V tento den se čarodějové a čarodějnice naučili také dvě nová zaříkadla, písničku a hlavně si připomněli, že cokoli udělají, jejich činy by neměly žádným způsobem nikomu ublížit. Že platí staré pravidlo: „Nečini druhým to, co nechceš, aby oni činili tobě.“ Všichni čarodějové i čarodějky totiž věří, že podle Zákona trojnásobku se vše, co učiníte druhým, vám vrátí třikrát. A to je pro ně dostatečné varování, aby druhým neubližovali. Pak už byli všichni unavení a rozlétli se na svých košťatech zpátky do svých chýší, jeskyní a sklepů.

PÁRÁTKOVÁ DÍLNA

Mgr. Jaroslava Truksová

„Kousky jídla, které uvízly v zubech, odstraňovali lidé od nejstarších časů pomocí různých špičatých předmětů. Ovšem skutečné párátka je doloženo až ve starověkém Řecku. Nazývalo se odontoglyfon a zhotovovalo se ze dřeva, brku anebo i z kovu. Párátka používali staří Římané. Nejoblíbenější byla párátka z vonavého dřeva stromů, které rostly na ostrově Chios v Egejském moři. Různá šťourátka znali lidé i ve středověku. Ta však používali jen vznešení lidé, ale ani ti ne všichni. Mnohem obvyklejší bylo čistit si zuby pomocí nehtů.

Z knihy Intimní historie od antiky po baroko

Podobně jako ve vznešené společnosti na přelomu šestnáctého a sedmnáctého století, kdy si každý na hostinu nosil své vlastní párátka, bylo úkolem dětí na úterní odpoledne si přinést ne jedno, ale hned několik krabiček párátek. Nenapichovaly jimi žádné dobroty, ale vytvářely párátkové obrázky.

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 49 –květen 2008

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková
Adéla Šujanová, Katka Houserová, Marie Měcháčková, Dominika Kutílková, Kristýna Jančíková
Barbora Dutková, Vlasta Janíčková, Andrea Žváčková, Tereza Mikešová

e-mail: puclik@nmnm.cz <http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 49 vyšlo 15. května 2008 v nákladu 35 výtisků